

MÖKÄRING, f. 2. (fam.) Gammal mö.
MÖL, m. 2. (fabr.) Tvinningsmaskin. Har sammansättningarna Tvinnmöl, Silkesmöl.

MÖLA, v. a. 1. (pop.) *M. ned*, se *Nedmylla*.

MÖLJ, m. 2. (sjöt.) Stenfördämning emot sjön, inom hvilken fartyg kunna ligga skyddade för vind och våg.

MÖLJA, se *Mörja*.

MÖLJA, f. sing. 1) (i äldre språket) Bröd eller annat slags mat, blött i spad. — 2) (pop. o. fam.) Se *Röra*, 2.

MÖLJA, v. n. 1. (pop.) Genom fjertande uppfylla ett rum med elak lukt.

MÖLNARE, m. fl., se *Mjöltnare*, &c.

MÖNJA, mö'nja, f. 1. (af lat. *Minium*) Röd blyoxid.

MÖNSTER, mö'nst'r, n. 5. 1) Ritning eller tillklippt förebild, hvarefter något skall göras. *Klippa m. till en klädning*. Bildar flera sammansättningar, såsom: *Sy-, Väf-, Stick-, Spets-, Stolmönster*, m. fl. — 2) Fasonering i tyg, figurerna på ett broderi, o. s. v. *Ett tyg, en duk med vackert m. — 3) (fig.) a) Se Efterdöme. Ett m. af dygd. Han är ett m. för sina kamrater. Taga någon till m. — Syn. Se Efterdöme. — b) (iron.) En, som ger dåligt efterdöme. — Ss. *M-ritare, -ritning*.*

MÖNSTERBOK, mö'nst'r'bók, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, som innehåller mönster.

MÖNSTERFARM, --färrm, m. 5. Hemman, der landbruk bedrivs, för att tjena till mönster för landbrukare.

MÖNSTERGILL, a. 2. Som kan gillas vid mönstring.

MÖNSTERHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. En till truppers mönstring förordnad general, öfverste eller annan officer.

MÖNSTERKARTA, f. 1. 1) Pappblad med ritade tygmönster. — 2) Papp- eller pappersblad med påfästade proflappar af tyg, knappar, o. s. v.

MÖNSTERPLATS, m. 5. Plats, der trupper mönstras.

MÖNSTERRULLA, f. 1. Förteckning, lista på alla personer, tillhörande en trupp, som skall mönstras.

MÖNSTERSKRIFVARE, m. 5. Militärtjensteman, som upprättar mönsterrullorna för en trupp.

MÖNSTERSKIFVA, f. 1. (tekn.) Messings-skifva, som tjänar till mönster vid guilochering.

MÖNSTERSKOLA, f. 1. Se *Normalskola*.

MÖNSTERSKÄRARE, m. 5. En, hvars yrke är att skära mönster eller modeller.

MÖNSTRÄ, v. a. 1. 1) Uppropa personerna, som tillhöra trupp eller besättning, vid namn eller nummer, för att se, om de alla äro tillstädes, och undersöka, huruvida de äro i vederbörligt skick. *M. ett regemente, en skeppsbesättning, M. bört, út, se Utmönstra. — 2) (fig.) Noga granska. M. någon från topp till tå, skarpt betrakta ens hela person. M. út, se Utmönstra. — Mönstrande*, n. 4.

MÖNSTRING, f. 2. 1) Förrättningen, då trupp eller besättning mönstras. *Hålla, undergå m. Bildar sammansättningen Generalmönstring. — 2) (fig.) Noggrann granskning.*

MÖQVÄLL, m. 2. Kalas, som en brud fordom gaf sina vänner aftonen före bröllopsdagen.

MÖR, a. 2. Säges om vissa fasta kroppar, isynn. vissa tillredda födoämnen, då deras partiklar genom lått ansträngning förlora sitt sammanhang. *M-t bröd, kött. M-a skorpor, kringlor.*

Det är så m-t, att det smälter i munnen. (Pop. o. fam.) *M. i (om) munnen*. nyter.

MÖRBRÄNNA, v. a. 2. (bergv.) Se *Rosta*. — *Mörbränning*, f. 2.

MÖRBULTA, v. a. 1. 1) Bulta något, så att det blir mört. *M. kött. — 2) (fig. fam.) Gifva en ryggen full med stryk. — Mörbultande*, n. 4. o. *Mörbultning*, f. 2.

MÖRDA, v. a. 1. 1) Genom mord afdagataga. Jfr *Mord*. — *Syn.* Se *Döda*. — *M-nde*, part. akt. — Brukas ofta adjektivt och betyder då: a) Som tjänar till medel för mord. *M. hand, svärd. — b) Som medför mycken blodutgjutelse, stort blodbad. En m. strid, kanoad. En m. eld. — Syn. Mordisk, Blodig. — c) (fig.) I högsta grad ansträngande. Ett m. arbete. — d) Se *Bitande*, adj. *Ett m. infall. — Mördande*, n. 4.*

MÖRDARE, m. 5. — *DERSKA*, f. 1. En, som begår eller begått mord. — Ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom: *Konunga-, Fader-, Moder-, Broder-, Själfmördare. — Syn. Dråpare, Baneman, Bandit.*

MÖRDARKULA, f. 1. Håla, kula, ställe, der ett band af mördare, banditer, har sitt tillhåll.

MÖRDEG, m. 2. Ett slags pastejdeg.

MÖRFRUSEN, a. 2. neutr. — *et*. Säges om ämnen, som genom frysning blifvit möra.

MÖRHET, f. 5. Egenskapen att vara mör.

MÖRJA, mö'rja, f. 1. (af *Mor*, groft grus) 1) Grus, blandadt med vatten till en röra. — 2) Se *Askmörja*.

MÖRJA, mö'rja, (i folkspråket: mö'llja) v. n. 1. (föga brukl.) Glimma under askan.

MÖRK, a. 2. 1) Ej upplyst. *M-t rum, ställe. En m. skog, håla. M. natt. M. lust. Det är m-t i detta rum. Detta hus är mycket m-t, rummen i detta hus äro mörka. Det är redan m-t, solen har redan gått ned och natten inbrutit.* — *Syn. Dunkel, Skum, Dyster. — 2) (astr.)* Som ej har ljus af sig sjelf, utan lånar det ifrån andra kroppar. *Månen är en m. kropp. — 3) Säges om färger, som i jämförelse med andra äro mindre klara, ljusa. M-a färger. Brunt är en m. färg. — 4) (fig.) a) Dyster, mulen. M. i hågen. M-a tankar, aningar. M. uppsyn. — b) Föga känd, föga bekant. *Historiens m-a tidchvarf.* — c) Svår att förstå, att tyda, ej klar, ej tydlig.*

*En m. författare, text, mening. M-a orakelspråk. — Syn. Ofattlig, Svårfattlig, Dunkel. — 5) I sammansättning med adjektiver, som angifva vissa färger, betyder M. en jämförelsevis mindre klar, mindre ljus färgton, t. ex.: *Mörkblå, -brun, -grå, -grön, -gul, -röd*, o. s. v.*

MÖRKBLÅ, -BRUN, se *Mörk*, 5.

MÖRKER, n. 5. 1) Frånvaro af, brist på ljus. *Tjoekt, djupt m. Nattens, skogens m. M-kret i ett rum. Sitta i m-kret. Solen skingrar nattens m.* (Fig.) *Det eviga m-kret, döden;* (teol.) helvetet. *M-ksens* (gam. genit.) *boningar*, har samma betydelse. (Ordspr.) *Alla svin äro svarta i m-kret*, i mörkret är svårt att känna skillnad på menniskor. — *Syn. Dunkel. — 2) (fig.) a) Brist på kunskap, på kannedom om något. Svåfa i m. angående en sak. Äldsta tidernas historia är insvept i m. Sagolidens m. Framtidens m. Grafvens m.*, okunnigheten om vårt tillstånd efter döden. — *Syn. Dunkel. — b) Brist på klarhet, ljus, tydlighet i framställning af tankar. Orakelsvarens m. Det råder nog mycket m. i denne författares skrifter. — c) Brist på namnkunnighet; tillstånd, då man lever okänd af menniskor. Han lever helst i m-kret. Ifrån*